

paa, at det vigtigste af de mange Programpunkter, som Socialdemokratiet stiller op, var, at de vilde Retfærdighed. Det er stadig det, de staa og fortælle i By og paa Land, at det, de ville, det er Retfærdighed. Hvor mange Gange have de nu ikke i Skrift og Tale fortalt de danske Gaardmænd, at de burde i Grunden med enkelte Undtagelser være Socialdemokrater, for deres Ejendomme vare jo egentlig forgældede lige op til Tagskægget, de ejede ingen Ting, det var Kapitalisterne, der ejede det hele. Her refererer jeg kun en Tale, som er holdt Tusinder af Gange af Socialdemokraterne, og desværre med nogen Sandhed, thi de danske Landmænd eller i alt Fald Gaardmændene ere med Undtagelse af en lille Del i højeste Grad forgældede. Nu have vi i en Række af Aar svaret en hel Del uretfærdige Skatter, og nu endelig ere vi komne til det Tidspunkt, da vi skulde se at komme bort fra nogle af disse urimelige Skattepaalæg, som svares af Folk, der undertiden ikke eje en eneste Øre i deres Gaard, men saa rejse Socialdemokraterne sig som een Mand og sætte sig kraftigt og bestemt mod denne Retfærdighedsgerning! Skal jeg faa Respekt for en saadan Retfærdighed? Naar de en anden Gang skulde komme ud og fortælle Gaardmændene, at vi burde være Socialister, fordi vi ere i Kapitalisternes Klør, og at vi, naar vi vilde bære os rigtig ad, burde slutte os til Arbejderpartiet, der vil bekæmpe Kapitalisterne, saa skal jeg ikke glemme at sige til dem: Det er ikke Socialisterne, der ville hjælpe Jer, thi naar I ville have Skattelettelse, have I ingen hadskere Modstandere end Socialisterne. I lige Maade gaar det med Tienden, naar vi skulle have denne gamle Uretfærdighed hævet, saa sætte de sig imod det, og hvorfor? Fordi de ere bange for, at Købstadkapitalisterne skulle komme til at svare noget. Det er egentlig det reelle Resultat af Socialdemokraternes gamle Standpunkt, det er, at de nu staa op og erklære sig imod, at Kapitalisterne skulle komme til at svare noget; hvad enten vi eje en Øre i Gaarden eller ej, skulle vi hytte os for at faa Skatter, hvorved Kapitalisterne komme til at svare noget til Staten. Det er det praktiske Resultat af de Herrer Socialdemokraters Retfærdighedsteorier. Jeg vil sige, lad os bare komme ind paa at tale om Skattelovene, thi saa faar den danske Landmand at vide, hvad det er for en Retfærdighed, Socialdemokraterne ville yde ham. Jeg tør jo ikke komme dybere ind paa denne Sag, som ikke ligger for,

men jeg vil dog sige, at ved den Optræden, Socialdemokraterne have vist over for Skattelovene fik min Tro paa deres Retfærdighedsfølelse sit Grundskud. Det er den Erfaring, jeg har gjort.

Saa siger det ærede Medlem: Ja, men have Socialisterne da ikke hjulpet Arbejderne til paa Finansloven at faa Tillæg baade hist og her. Men det ærede Medlem maa dog indrømme, at hvis vi ikke havde været med, havde de ikke faaet det, hvorfor vil han saa skælde os ud? Hvorfor vil Socialisterne bilde Arbejderbefolkningen ind, at de ere de eneste, der gøre noget, de ere jo dog kun 12 Mand af 114, og de kunne ikke gøre noget, naar de ikke faa os med. De ville komme til at dele Æren med os og først og fremmest til at dele Æren med Flertallet i denne Sal, fordi vi have indstillet det, skønt vi havde kunnet standse det, og vi have vedtaget det, hvad enten vi ere Socialister eller ej. Det ærede Medlem er ikke bange for at angribe, og komme med Paastande, men naar det ærede Medlem gør det, maa han finde sig i, at vi protestere. Her ere vi jo Gudskelov paa et Sted, hvorfra det kan høres over hele Landet til begge Sider, og her kunne vi faa Lov til frit at tale ud, uden paa nogen Maade at blive forulempede, som det ærede Medlem mente, at jeg mulig vilde blive, naar jeg talte for Arbejderne.

Det ærede Medlem er jo dansk Skolemester, og han ved dog ikke, hvad „Klap“ er. Det maa jeg sige, at jeg ikke havde ventet, jeg havde altid troet, at han var en meget oplyst og dygtig Skolemester. Jeg troede dog, at han som socialdemokratisk Agitator maatte have oplevet, at naar han er kommen til et Møde og der har sagt noget, som Folk tyktes om, have de klappet i Hænderne; det er netop det, som jeg tror, at det ærede Medlem med sine Ændringsforslag og Taler gaar ud paa at opnaa. Det er dog ganske mærkværdigt, at han ikke ved, hvad Klap er, og at han endogsaa er gaaet til Jyder, og de have heller ikke vidst det. Nu har jeg siddet i denne Sal i 24 Aar, og jeg tror, at alle Medlemmer i denne Sal have kunnet forstaa mig, enten de saa var Jyder eller Sjællændere. Nu har jeg i al den Tid staaet her i Salen, og jeg har talt Jydsk paa Ny Carlsberg, og jeg er altid bleven forstaaet . . . (K. M. Klausen: Det er ikke Jydsk.) . . . Er det ikke Jydsk, ved jeg ikke, hvad det er, i alt Fald siger jo det ærede Medlem, at det er den Slags Jydsk, som ingen forstaaer. Men hvorom alting er, si-